

amíg a felelőtlen nyirkos, nyálkás, hanyag
lélekben található még
száraz vagy szárítható
táp- avagy fűtőanyag
vagy jobb híján épület-
alapozáshoz használható salak.

Parti Nagy Lajos

(RÓZSAKÁSA)

Mennyből a város süppedt rózsakása,
azangyalszürke lázas nyammogás,
taposni hórakásról hórakásra,
és élni, halni, csúszni egyre más',
de rossz, de jó, mint műbőr aktatáska
süket fülén a snassz, hideg fogás,
a pusztá drót a húst már rég kivásta,
üres markodban görcs, fontoskodás,
a nagy Szünetben sehol semmi pausa,
mint hálókocsik vérvörös kalauza
viszed a holdat, sonkás és tojás,
ablakrajzfilmek csámpás Mikimauza,
áthelyeznek egy szárnyvonali pauzra,
s hangcsik leszél majd, hosszú cincogás.

(EGY SZÁLKÁS MOZIHÓS)

Sikált kőtálok, téli kertmozik,
hol az úristen hasonlítkozik,
valami albán, rossz pufajka rajta,
és mint a gázcső, keskenykék az ajka.
S mert varjakként mi folyton vétkezünk,
csurom egy tollgörcs lábunk és kezünk,
a gyarlóságunk jajj, semmi se rejti,
bús cvikkerét az úr ölébe ejti,

és úgy legyint, mint szálkás mozihős,
ha visszanyelni sincs már könnye sós,
nagy néma roncs, s bár csöppet sem beszédes,
odavakkant egy fád, szomorú nőnek
(a félhomályban lassan összenőnek):
„na álljon fel, és menjünk innen, édes”

TANDORÍRT VERS

T. D. hatvanadik születésnapján

Kedves Dezső, ki mindent tandorírtál,
amire szó volt és lett volna rá,
erdőnyi fát ki nyelvé géppapírtál,
ahogy a nagy Reimerling mondaná,

kedves Dezső, ki ennyit írni bírtál,
a mesterünk vagy így és úgy, naná,
te, isten büfféjében dús papírtál,
el sem bírná, ki körbehordaná,

hát körbeállunk kiskanálni szépen,
kedves Dezső, hisz áll a mű közében,
az ismerős és titkos tandarab,

felnőttünk rajtad, mintha nyelvkovácszon,
lobogjon néked hatvan rőfnyi vászon,
ki egymagad vagy nálad tandoribb.

Lászlóffy Aladár

TESTŐR ÍRÓ

A zúzmarától csipke-völgyek
és szita-kertek, hül a táj.
Nyomorék ágak tündökölnek,
és köd köhög, és kéj ha fáj.